

Arrest

nr. 172 226 van 22 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudigingde Belgische staat.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Er werd de verzoekende partij diezelfde dag, onder de vorm van een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, daar zij op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal door de politie van zone Neteland (PV. TU.12.L7.002612/2015).

Op 24 april 2015 werd er contact opgenomen met de Franse politie die bevestigde dat de verzoekende partij verblijfsrecht in Frankrijk had.

Op 29 april 2015 werd de verzoekende partij aan de Franse autoriteiten overgedragen.

Op 16 november 2015 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Turnhout veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden voor het zich schuldig maken aan gewone diefstal – dader of mededader.

Op 15 juni 2016 wordt de verzoekende partij aangetroffen werkend als prostituée (PV AN.55.F1.112291/91/2016). Vervolgens wordt ze opgesloten in de gevangenis van Antwerpen in navolging van de veroordeling van 16 november 2016 door de correctionele rechtbank van Turnhout.

Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

Op 20 juli 2016 wordt er een fax opgesteld door de verwerende partij met een bilaterale vraag aan Frankrijk om na te gaan of de verzoekende partij er nog belangen heeft.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies zit vervat, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij het gebrek aan rechtsmacht van de Raad dienaangaande. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2.1. De verwerende partij werpt voorts in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet ontvankelijkheid op:

“Verwerende partij heeft in hoofddorde de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen op grond van het feit dat het aan verzoekster verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Zij is het voorwerp van een inreisverbod, zoals aan haar ter kennis gebracht op 24.04.2015 en dat drie jaar geldt. Er werd haar geen termijn om het grondgebied te verlaten toegestaan. Dit inreisverbod werd niet opgeheven, noch opgeschort.

Conform de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12 van de Vreemdelingenwet is het verzoekster daarom tot 23.04.2018 verboden om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het inreisverbod werd niet aangevochten door verzoeker en is thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

In ondergeschikte orde merkt verwerende partij op dat verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanhaalt dat zij van haar vrijheid beroofd is en derhalve geen gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zich uit te spreken over de vrijheidsberoving, wat tot de bevoegdheid van de Raadkamer van Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

Waar zij stelt haar privéleven in Frankrijk te hebben, blijkt uit het AD dat zij in het verleden reeds naar Frankrijk gerepatrieerd werd en er op 20.07.2016 een fax opgesteld waarin vermeld staat dat er aan de Franse instanties een bilaterale vraag gesteld gaat worden om te zien of verzoekster er nog belangen heeft, gezien zij thans niet meer in het bezit is van documenten om haar aan de Franse instanties over te dragen.

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verzoekster nog verblijfsrecht in Frankrijk geniet, zij naar Frankrijk zal worden gerepatrieerd.

Verzoekster toont niet aan een familie- of gezinsleven, conform artikel 8 EVRM, in België te leiden, waardoor er ook geen rekening mee gehouden diende te worden in de bestreden beslissing. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht dat ze ingevuld heeft op 17.06.2016 dat ze geen familie heeft in België. Maar zij heeft verklaart in Frankrijk haar leven te hebben. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De vordering is niet ontvankelijk.”

2.2.2. Ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij naar hetgeen zij in haar verzoekschrift heeft uiteengezet omtrent het belang:

“2. Het belang in hoofde van verzoekster is aanwezig, reeds door de vaststelling dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het verblijf van verzoekster in België. De gedwongen verwijdering van verzoekster van het grondgebied zal vermoedelijk gebeuren op basis van huidige verwijderingsmaatregel, minstens kan het tegendeel niet worden aangenomen.

Verzoekster merkt uitdrukkelijk op dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven dan wel uit te voeren, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen of de uitvoering ervan verhinderen.

Zo mag geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven of uitgevoerd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet.

De grieven die werden ontleend aan, onder meer, artikel 8 EVRM werden niet eerder onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nooit eerder werd een verwijderingsmaatregel bestreden voor uw Raad. Verzoekster heeft immers nooit de toegang gehad tot de nodige rechtshulp.

Zij is niet Nederlandstalig, terwijl alle documenten zijn opgesteld in het Nederlands. Ook de beroepsmogelijkheden werden enkel meegedeeld in het Nederlands.

3. In het kader van huidige procedure kunnen de grieven van verzoekster wel worden onderzocht. Verzoekster vraagt dit dan ook uitdrukkelijk, binnen de geldende beroepstermijn van vijf dagen.

De verzoekende partij kan hierdoor, ondanks eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een geldend inreisverbod, weldegelijk een voordeel behalen. Indien de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) zou worden geschorst (en vernietigd) wegens miskenning van artikel 8 EVRM, kan niet anders dan worden geoordeeld dat ook de voorgaande beslissingen artikel 8 EVRM miskennen.

Minstens mag er worden verwacht dat de verwerende partij geen verwijderingsmaatregel zou uitvoeren indien zou worden vastgesteld dat een verwijdering van het grondgebied van het Rijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten mag immers worden uitgevoerd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De schorsing en nietigverklaring van huidige verwijderingsmaatregel kan verzoekster dus weldegelijk een voordeel opleveren.

De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren immers eenieder, die ressorteert onder haar rechtsmacht, de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de Eerste Titel van het EVRM (zie artikel 1 EVRM). Van de verwerende partij mag derhalve worden verwacht dat, indien een schending wordt vastgesteld van artikel 8 EVRM ten aanzien van huidige verwijderingsmaatregel, er ook effectief geen verwijderingsmaatregel (huidige of voorgaanden) zal worden uitgevoerd.

Dit belang is allesbehalve hypothetisch. Bovendien dient eraan te worden herinnerd dat het “kleinste” belang reeds volstaat (zie o.a. RvV 13 maart 2012, nr. 77.314).

4. Verzoekster wijst er nog op dat de eventuele toepassing van een gebonden bevoegdheid op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet het belang in generlei opzicht teniet om de redenen zoals hierboven vermeld. De verwerende partij kan zich ervan weerhouden, gelet op de hogere rechtsnormen zoals artikel 8 EVRM, om toepassing te maken van een gebonden bevoegdheid op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Bovendien dient de verwerende partij na de (eventuele) vernietiging van de bestreden beslissing immers nog steeds toepassing te maken van dit wetsartikel, hetgeen vereist dat de verwerende partij actief optreedt (een toekomstige en onzekere gebeurtenis) dit terwijl het kleinste belang reeds volstaat (zie o.a. RvV 13 maart 2012, nr. 77.314).

Bovendien dient nog steeds aan de toepassingsvoorwaarden te zijn voldaan alvorens de gebonden bevoegdheid (bv. op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet) kan worden toegepast.

Aangezien deze gebeurtenissen toekomstig en onzeker zijn (en niet louter hypothetisch), kan verzoekster weldegelijk een voordeel halen bij het stellen van huidige vordering.

5. Het thans bestreden bevel heeft bovendien eigen rechtsgevolgen en is niet louter te beschouwen als een loutere politiemaatregel zonder eigen rechtsgevolgen.

Verzoekster heeft bovendien, nadat het inreisverbod ten einde komt, geen rechtsmiddel meer ter beschikking om deze verwijderingsmaatregel aan te vechten. De beroepstermijn is alsdan verstreken.

De vernietiging van het bestreden bevel strekt verzoekster aldus wel degelijk tot voordeel, minstens moet worden vastgesteld dat bij het vaststellen van een gebrek aan belang er geen rechtsmiddel wordt toegekend aan verzoekster.

6. Verzoekster wijst tenslotte nog expliciet op het belang dat zij ontleent uit haar eerste middel. Zij bepleit dat de bestreden beslissing ten onrechte een termijn van nul dagen oplegt om vrijwillig gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregel (zie de uiteenzetting onder het tweede aangevoerde middel: punt 9.2).

Het belang hiervan is duidelijk: zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

Deze termijn bedraagt in de regel dertig dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid (geen gebonden bevoegdheid) kan de verwerende partij hiervan afwijken en kan een termijn van minder dan zeven dagen of nul dagen worden opgelegd. Door verzoekster wordt aangegeven dat de verwerende partij ten aanzien van de tijdsaanduiding onrechtmatig handelt (zie de uiteenzetting onder het tweede aangevoerde middel: punt 9.2).

Dit levert verzoekster een duidelijk voordeel op, waardoor zij hieraan een belang ontleend.

Een eventueel herhaald bevel of een inreisverbod, verplichten de overheid immers niet om automatisch een verwijderingsmaatregel om te leggen zonder enige termijn (infa, eerste middel).

Hieruit blijkt minstens dat verzoekster een voordeel kan halen bij het stellen van huidige vordering.”

2.2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient te worden voldaan bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij afgeleverde inreisverbod op 24 april 2015 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat haar voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België worden verboden.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]”

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (wanneer geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan voorts enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij, nadat zij op 24 april 201 in kennis werd gesteld van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging haar zou zijn toegekend. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing.

De verzoekende partij heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat haar werd ter kennis gebracht op 24 april 2015 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing ook geen beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad.

Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten is dan ook uitvoerbaar, het is niet geschorst noch vernietigd en het is ook niet ingetrokken of opgeschort door het bevoegde bestuur. Het inreisverbod geldt *in casu* tot 24 april 2018.

Het blijkt dan ook dat de verzoekende partij op het ogenblik dat zij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een uitvoerbaar inreisverbod van drie jaren dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

De eventuele ernst van de middelen kan in de gegeven omstandigheden niet tot een schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel leiden omdat op die manier wordt ingegaan tegen het verblijfs- en toegangsverbod opgelegd door het inreisverbod van 24 april 2015. De verzoekende partij kan met deze middelen immers geen verder illegaal verblijf in België nastreven nu een dergelijk verblijf haar uitdrukkelijk is verboden middels het niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 24 april 2015. In die optiek kan geen geoorloofd belang bij het middel worden aangenomen (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178).

De Raad stelt bovendien vast dat middelen die de verzoekende partij aanvoert er geenszins op zijn gericht om enige verblijfsaanspraak aannemelijk te maken die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en geldende verblijfsverbod opgelegd door het inreisverbod van 24 april 2015 (cf. artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet) en er dient tevens te worden vastgesteld dat de verzoekster ook nergens gewag maakt van een schending van het non-refoulementbeginsel of van artikel 3 van het EVRM.

Wat de uiteenzetting van de verzoekende partij met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient zij haar grief ontleend aan dit verdragsartikel derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van het thans aan haar opgelegde inreisverbod van 24 april 2015. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt haar belang echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de

Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk. De Raad wijst er op dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is (cf. RVS 4 januari 2016 , nr. 11.700 (c)).

Tot slot wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM niet verbiedt om ontvankelijkheidsvoorwaarden te verbinden aan de toegang tot de rechter, mits deze niet disproportioneel zijn en de rechtsonderhorige niet verhinderen gebruik te maken van een beschikbaar rechtsmiddel. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel. *In casu* moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het inreisverbod dat haar op 24 april 2015 ter kennis werd gebracht en een duidelijk verblijfsverbod inhoudt. Evenmin heeft de verzoekende partij de opheffing of opschorting van het inreisverbod van 24 april 2014 overeenkomstig artikel 74/12 Vreemdelingenwet gevraagd.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikt over het rechtens vereiste wettig belang.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS